

ГЛАВОБОЛИЯ И НОВИ НАЧАЛА

Това може да е нова година, нов семестър или първата седмица на някое ново преживяване, което ще започнеш. Каквото и да е, то притежава всички капани на новите начала. Но понякога ни изглежда, че изобщо не си струва усилията. Нали знаеш какво имам предвид?

Връщаш се в училище, за да откриеш, че най-важният за теб човек вече си има някой друг или че най-добрите ти приятели са приятели... но в никакъв случай не най-добри. На лекциите ти има само хора, които не познаваш и се чувстваш като динозавър сред еуоките или като кръг в един квадратен свят.

Оправяш се както можеш, лепваш си някаква маска, зад която се криеш и се впускаш по течението. Опитваш се да се убедиш, че не е необходимо никой да разбира какво преживяваш вътрешно, стягащата сърцето ти болка, натрупващият се стрес. Но най-вече не искаш никой да разбира колко самотен се чувстваш.

Това – последното – е най-трудно, нали? Да си сам в една пълна с хора стая (или в пълния с хора кампус). Да се опитваш да си намериш мястото в правилната група, правилното място, правилното... каквото и да е.

Толкова много „правилни“ неща трябва да вземеш предвид, когато всичко ти се струва неправилно.

И за да стане още по-объркано, някои хора (родители, учители, по-възрастни) държат да ти кажат, че религията може да промени живота ти, ако направиш правилния избор. Но какъв избор? Все пак, никой не ни е питал искаме ли изобщо да се раждаме. Има ли нормален човек, който да избере да преживява болка или дори ежедневен живот? Да чувства това?

Иска ти се решенията и отговорите просто да ти просветват. Въпреки че си се вкопчил в Библията, изведнъж осъзнаваш, че тя не е магическа – че тя е преди всичко книга.

Има ли отговор? Решение? Причина?

Може би не по начина, който очакваш.

Предполагам, че единствените решения, които някога ще откриеш, ще са по-скоро въпроси. Може и да ти се стру-

ва като ирония на съдбата, че единствените отговори, които ще получиш, са въпроси, със сигурност довеждащи до още повече въпроси.

Ето някои въпроси като отговори:

Какви решения си взел, които са те довели дотук (тук – в настоящото ти емоционално, умствено и физическо състояние)?

Колко време се заблуждаваш, че всичко е наред?

Кога ще спреш да го правиш?

Защо си се вкопчил в неща, които наистина нямат значение? Наистина ли си чак толкова несигурен? Ако е така, какво правиш, за да станеш по-силен? (А ти си знаеш, че можеш да станеш по-силен!)

Къде / при кого отиваш, когато си наранен? Защо? Наистина ли ти помагат? Или са просто временно решение за един много по-дълбок проблем?

Зад какви маски се прикриваш? Кога ще се отървеш от тях?

И накрая...

Кога ще осъзнаеш, че целта на християнството не е постигане на съвършенство, а вземане на правилни решения? Християните са просто добри хора, които от време на време вземат неправилни решения, но търсят Божията помощ, за да могат следващия път да вземат по-добри такива. Освещението е нещо, което Бог може да направи с нашето доброволно сътрудничество. И Той го прави през цялото време и по Своя Си начин.

И кога ще осъзнаеш, че да си християнин означава да се откажеш от божествата си (или от маските си) и да си такъв, какъвто Бог те е направил – човешко същество?

Така че... дано твоите главоболия те доведат до новите ти начала. Дано откриеш радостта, която е в Исус.

Там, навън, светът е суров, но Бог те е поставил тук, защото вярва в теб. Какво ще кажеш и ти да повярваш в Него?

Нека този нов ден бъдеш човек – заради Бога!